

- Skarżąca utrzymuje, co następuje: a) jak wynika z samej zaskarżonej decyzji, Komisja doszła do swoich wniosków dotyczących badanych środków podjętych przez władze greckie, nie dysponując wystarczającymi informacjami w tym względzie. W szczególności, jeśli chodzi o środki 2, 4 i 6 (odpowiednio gwarancje państwowe z lat 2008, 2010 i 2011), w zaskarżonej decyzji Komisja wyraźnie przyznaje, że nie dysponuje informacjami na temat uruchomienia takich gwarancji. Ponadto jeśli chodzi o środek 3 (podwyższenie kapitału w 2009 r.), Komisja przyznaje, że nie wie, kiedy znaczna część tego podwyższenia kapitału miała miejsce; b) zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia, gdyż nie zdefiniowano w niej w ogóle właściwego rynku produktowego, aby ustalić, czy doszło do powstania korzyści po stronie NEA LARKO oraz stworzenia niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej po stronie pozostałych podmiotów gospodarczych; c) w rzeczywistości w związku ze środkami 4 i 6 jedynym podmiotem, który w niniejszym przypadku uzyskał korzyść, jest państwo greckie, które zamiast zwrócić NEA LARKO zapłacone przez nią podatki (podatek dochodowy i podatek od wartości dodanej), udzieliło jej gwarancji związanych z obciążeniami.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnej oceny okoliczności faktycznych (błąd w ustaleniach faktycznych), jak również błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 296 akapit drugi TFUE i art. 107 ust. 1 TFUE
- Skarżąca utrzymuje, co następuje: a) zarówno w przypadku wspomnianych powyżej gwarancji (środki 2, 4 i 6), jak i w przypadku środka 3 (podwyższenie kapitału w NEA LARKO w 2009 r. poprzez wniesienie wkładu) władze greckie działały „jak rozważny inwestor na rynku”. Jakikolwiek rozsądny i przezorny inwestor/przedsiębiorca udzieliłby gwarancji spółce, w której ma własne interesy (co miało miejsce dla państwa greckiego w przypadku NEA LARKO), na kwoty pokryte odpowiednimi własnymi zobowiązaniami wobec własnego przedsiębiorstwa (w tym przypadku – zobowiązanie państwa greckiego do zwrotu na rzecz NEA LARKO podatku dochodowego i podatku od wartości dodanej). Co więcej, w niniejszym przypadku państwo greckie spodziewało się osiągnięcia zysku ze sprzedaży NEA LARKO. Podkreślono, że sporne gwarancje nie zostały wykorzystane oraz że b) w zaskarżonej decyzji nie zbadano rozmiaru kontrolowanego przedsiębiorstwa ani okoliczności, czy z uwagi na ten rozmiar i ogólną pozycję zajmowaną przez NEA LARKO w całym sektorze rynkowym produktu mogłoby ono wpłynąć na rynek wewnętrzny „produktu”. Wreszcie podkreślono, że rozmiar NEA LARKO jest tego rodzaju, że pomoc państwa, o której mowa, nie mogłaby wpłynąć w żaden sposób na rynek wewnętrzny.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności
- Skarżąca utrzymuje, że nawet gdyby założyć, że sporne gwarancje stanowią bezprawnie przyznaną pomoc państwa, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z powodu naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do ustalenia wysokości pomocy podlegającej odzyskaniu. W szczególności, jeśli chodzi o wysokość pomocy podlegającej odzyskaniu (środki 2, 4 i 6), Komisja nie uwzględniła faktu, że gwarancje te nie zostały uruchomione oraz że w związku z tym ani prawo, ani zwyczaje handlowe bądź dobre obyczaje nie pozwalają, by żądać od NEA LARKO (lub trzeciego przedsiębiorstwa będącego następcą prawnym) zapłaty dokładnie takiej samej kwoty z tytułu gwarancji, które nie zostały wykorzystane, gdyż kwota ta była objęta gwarancją państwa greckiego, który udzielił spornych gwarancji w celu pokrycia zobowiązań kredytobiorcy NEA LARKO.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2014 r. – Larymnis LARKO przeciwko Komisji

(Sprawa T-576/14)

(2014/C 395/66)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Elliniki Metalleftiki kai Metallourgiki Larymnis LARKO A.E. (Kallithea Attikis, Grecja) (przedstawiciel: B. Koulouris, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2014 r. [SG-Greffe(2014) D/4621/28/03/2014] dotyczącej sprzedaży niektórych aktywów spółki akcyjnej „Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki Anonimi Eteria NEA LARKO” [NOWE LARKO], nr SA.37954 (2013/N) (EE 23/05/2014, C 156), skierowanej do Republiki Greckiej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca w pierwszej kolejności twierdzi, że ma oczywisty interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji, gdyż dotyczy jej ona bezpośrednio i indywidualnie w sposób analogiczny do jej adresatów, zaś w drugiej kolejności podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy jest oparty na naruszeniu art. 108 ust. 2 TFUE i art. 14 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾. Skarżąca utrzymuje, że Komisja doszła w zaskarżonej decyzji do wniosku, iż zgłoszona przez państwo greckie sprzedaż niektórych aktywów NOWEGO LARKO – które są wymienione w decyzji – nie będzie skutkowałą ciągłością gospodarczą między tą spółką a właścicielem lub właścicielami aktywów, które zostaną sprzedane. Przede wszystkim skarżąca twierdzi, iż Komisja błędnie uważa, że aktywa podlegające sprzedaży stanowią tylko niewielką część działalności NOWEGO LARKO, gdyż w rzeczywistości stanowią one główną część jego działalności, zaś aktywa, które pozostaną jego własnością, są w znacznej części pozbawione wartości z gospodarczego punktu widzenia i nie mogą zostać wykorzystane samodzielnie. Na przykład zakład w Larymnie (którego sprzedaż jest przewidziana w ramach planu prywatyzacji) stanowi główny składnik majątkowy NOWEGO LARKO, gdyż między innymi całość rudy wydobytej w całej Grecji jest przewożona do tego zakładu i jest przetwarzana tylko w tym jednym zakładzie. Po drugie, zaskarżona decyzja jest także obarczona błędem w części, w której Komisja stwierdziła w niej, iż aktywa, które mają zostać sprzedane na licytacji, nie będą należeć do NOWEGO LARKO, lecz do państwa greckiego, podczas gdy prawdą jest, że zakład hutniczy w Larymnie oraz inne instalacje do przetwarzania rud, jak również instalacje pomocnicze nigdy nie staną się własnością państwa greckiego, lecz pozostaną własnością NOWEGO LARKO nawet po możliwym wygaśnięciu umowy dzierżawy praw górniczych, ponieważ należą w pełni do tej spółki. Bezpośrednim skutkiem powyższych rozważań jest, że zarządzanie NOWYM LARKO zostanie przejęte przez nowego nabywcę, a zatem niedopuszczalne jest, by ten nabywca mógł zostać zwolniony z zobowiązania do zapłaty skarżącej kwot, które jest mu dłużny sprzedawca NOWE LARKO.
2. Zarzut drugi jest oparty na naruszeniu art. 296 akapit drugi 2 TFUE. Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona, ponieważ nie zbadano w niej, czy sporna sprzedaż aktywów na podstawie planu prywatyzacji, która to sprzedaż została zbadana przez Komisję, zakłóca konkurencję lub grozi takim zakłóceniem. Ponadto Komisja w ogóle nie zbadała rynku produktowego: nie zdefiniowała ona tego rynku ani sektora działalności. Zadowolili się po prostu oświadczeniami rządu greckiego, nie badając ich tak, jak powinna była to uczynić. Nie zwróciła się ona także w ogóle do NOWEGO LARKO o zajęcie stanowiska w tej kwestii, mimo że spółka ta była bezpośrednio zainteresowana decyzją, naruszając tym samym jej prawa podstawowe, zwłaszcza zasadę równego traktowania w porównaniu z rządem greckim, zasadę uzasadnionych oczekiwań wobec instytucji Unii i prawo do bycia wysłuchaną przed wydaniem dotyczącej jej decyzji.
3. Zarzut trzeci jest oparty na argumentach, zgodnie z którym zaskarżona decyzja zawiera sprzeczne rozważania, wobec czego jest ona nieuzasadniona i należy stwierdzić jej nieważność. Skarżąca utrzymuje zasadniczo, że podczas gdy Komisja oświadcza w swojej decyzji, iż wszystkie aktywa przeznaczone na sprzedaż powinny być postrzegane jako całość, gdyż łączy ona wypowiedzenie umowy dzierżawy praw górniczych przewidziane w planie prywatyzacji z jednoczesną sprzedażą w drodze licytacji i zastosowaniem klauzuli „sort-out” (selektywnego traktowania aktywów), następnie instytucja ta uznaje, iż istotna jest wartość księgową, po czym wreszcie dochodzi do wniosku, że ponieważ stosunek aktywów podlegających sprzedaży do pozostałych aktywów – nawet jeśli błędnie – wynosi 1 do 3 z księgowego punktu widzenia, nie ma ciągłości działalności gospodarczej. Ponadto Komisja nie uzasadnia w ogóle dokonanego przez siebie wyboru, że umowy o pracę personelu NOWEGO LARKO nie zostają przejęte przez nabywcę, naruszając tym samym istotnie „acquis communautaire” w tym względzie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE.

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2014 r. – DEI przeciwko Komisji

(Sprawa T-639/14)

(2014/C 395/67)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou (DEI) AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: E. Bourtzalas, D. Waelbroeck, A. Oikonomou, K. Synodinos i E. Salaka, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska